

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník V

Číslo 9

Listopad 2000

Svatá Zdislava byla vyhlášena patronkou litoměřické diecéze

Svatá Zdislava z Lemberka byla v úterý 24. října při mši v katedrále sv. Štěpána v rámci kněžského dne vyhlášena patronkou litoměřické diecéze. Po bohoslužbě byly její ostatky přeneseny a intronizovány na katedrálním bočním oltáři národního světce sv. Jana Nepomuckého. Následovaly litanie a děkovný chvalozpěv Te Deum.

Vyhlášení svaté Zdislavy patronkou litoměřické diecéze následovalo po vydání papežského dekretu, který tuto skutečnost oficiálně potvrdil. Žádost, aby se svatá Zdi-

slava stala patronkou celé litoměřické diecéze, vyslovili věřící už před dvěma lety na pouti v Jablonném v Podještědí, ačkoliv to jistě bylo přáním mnohých už dříve.

Dosavadními patrony naší diecéze byli od jejího založení v roce 1655 svatý Štěpán a o několik let později svatý Viktorín a Felix. Jak řekl České televizi litoměřický biskup Josef Koukl, je vyhlášení nové patronky pro diecézi přelomem. „Předností nové patronky je, že pochází ze stejného kraje jako věřící diecéze. Svatí mají velmi jemný sluch pro ty lidi, kteří bydlí v té krajině, kde bydleli oni.“

Z OBSAHU:

Uprchlíci v naší diecézi

STRANA 4

Mostecké aktivity

STRANA 5

XXII. diecézní setkání mládeže

STRANA 8-9

Jubilejní rok
U obrázku

STRANA 13

Alberto

STRANA 14

Doksanský klášter
sester premonstrátek

STRANA 16

Světový parlament ve Vatikánu

Vatikán/KNA: Setkání přibližně 2500 politiků z 92 zemí se uskutečnilo v sobotu 4. listopadu ve Vatikánu. Politici včetně skupiny úřadujících a bývalých hlav států a ministerských předsedů jednali o naléhavých mezinárodních otázkách – např. o oddlužení nejchudších zemí, následcích globalizace a náboženské svobodě. Na shromáždění promluvil mj. bývalý sovětský prezident Michail Gorbačov. Z České republiky odjela na toto setkání třicetičlenná skupina politiků.

Vatikánský pavilon z Expo 2000 poputuje na Litvu

Hannover (D)/ZENIT: Po uzavření světové výstavy "Expo 2000" v Hannoveru bude pavilon Vatikánu přemístěn do litevského města Liepaja. Tam bude znovu postaven a má sloužit jako farní centrum. Biskup Antonio Filippazzi, hlavní organizátor vatikánského pavilonu uvedl, že pavilon navštívilo zhruba 10 % z přibližného počtu 17 milionů návštěvníků expozice.

Tisíce křesťanů uprchly

Jeruzalém (Izrael)/KNA: Tisíce křesťanů uprchly v posledních dnech z palestinských autonomních oblastí, jak uvedl deník *Jerusalem Post*, který cituje Schloma Drora, odpovědného za civilní správu na obsazených územích. Nejvíce žádostí o vycestování přišlo od osob s cizími pasy nebo s dvojitým státním občanstvím, a to z Betléma, Jericha, Ramallahu a Nablusu. Pracovníci zahraničních velvyslanectví pomáhali žadatelům o vycestování, a dokonce je odváželi diplomatickými vozy. "Všichni, kdo

mohli vycestovat, opustili zemi", dodal Dror.

Katolík mluvčím britského parlamentu

Londýn (GB)/KNA: Michael Martin (55), poslanec za labouristickou stranu, byl zvolen jako první katolík po 500 letech mluvčím britského parlamentu.

Před cca 500 lety se tehdejší král Jindřich VIII. prohlásil hlavou anglikánské církve. V následujících staletích byli katolíci věrní Vatikánu místy ostře pronásledováni. Teprve v posledních přibližně 150 letech mají opět svobodu. Ovšem úřad premiéra je pro katolíky stále nedostupný. Rovněž král nesmí být katolík, ani se nesmí oženit s katoličkou.

"NE" křížáckým tažením proti muslimům

Vatikán/ZENIT: Výstavba mešity v severoitalském městě Lodi se nemá stát "politickou záležitostí", protože muslimové "mají právo na svá bohoslužebná místa", uvedl vatikánský státní sekretář kardinál Angelo Sodano počátkem tohoto týdne u příležitosti otevření nového mezinárodního střediska hnutí "Společenství a Osvobození" (SO).

"Nemohou existovat křížácká tažení proti muslimům, protože každý má nárok na svá bohoslužebná místa", řekl kardinál. "Jako křesťané jsme zastánci náboženské svobody", dodal. "To je také důvod, proč Svatý stolec a celá církev požadovaly vždy od arabských států, zejména od Saudské Arábie, aby bylo možné otevřít kostely pro tisíce křesťanů, kteří tam žijí."

Výročí pontifikátu Jana Pavla II.

Praha: Jan Pavel II. oslavil

v pondělí 16. října 22. výročí zvolení do čela katolické církve. Karol Jozef Wojtyła – známý jako Jan Pavel II. – se narodil 18. května 1920 v polském městečku Wadowice, vzdáleném 50 km od Krakova. Po maturitě studoval na krakovské Jagelonské univerzitě a zároveň studoval také dramaturgii. Po 2. světové válce dokončil Wojtyła svá teologická studia na Jagelonské univerzitě v Krakově a 1. 11. 1946 byl vysvěcen na kněze.

V r. 1958 byl jmenován krakovským světitím biskupem a r. 1964 arcibiskupem. Papež Pavel VI. jej r. 1967 povolal do sboru kardinálů. Kardinál Wojtyła se aktivně účastnil zasedání 2. vatikánského koncilu. 16. 10. 1978 byl zvolen papežem jako první papež neitalské národnosti po 455 letech a přijal jméno Jan Pavel II.

Vizitace na KTF UK ukončena

Praha: V uplynulých dnech skončila v Praze jednání zvláštního vyslance Svatého Stolce, rektora Papežské Lateránské univerzity v Římě, biskupa Angela Scoly, který vykonal vizitaci Katolické teologické

fakulty Univerzity Karlovy (KTF UK) v Praze. Jednal rovněž s rektorem Univerzity Karlovy prof. Ing. Ivanem Wilhelmem, CSc.

Jednáním se otevřela cesta k římskému potvrzení květnové volby prof. ThDr. Jaroslava Polce za kandidáta na funkci děkana KTF UK v Praze, kterou až dosud Velký kancléř fakulty pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk na Kongregaci pro katolickou výchovu blokoval. Po potvrzení Římem může být do své funkce rektorem UK jmenován. Na fakultě by měl být jmenován další proděkan a přijati zatím jeden až dva noví habilitovaní učitelé, zvláště pro dogmatickou teologii. Nejméně dva učitelé by měli posílit některé teologické obory. Biskupové české provincie rovněž přislíbili vyslat k dalšímu studiu na Papežskou Lateránskou univerzitu do Říma kněze, kteří by se mohli připravit na budoucí posílení řad učitelů fakulty.

Velký kancléř také odvolal své odněti kanonické mise prof. ThDr. Václavu Wolfovi, který se mu písemně omluvil za to, že některé z jeho výroků a činů zpochybňovaly autoritu Velkého kancléře.

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: V. Fišerová

Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001: 125 Kč + poštovné

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník V., číslo 9

Datum vydání: 19. 11. 2000. Uzávěrka příštího čísla: 24. 11. 2000

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s. p.

OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18. 12. 1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v prosinci

Narozeniny

- 7. 12. PEPRLA Jan – 80 let
- 9. 12. HURT Josef – 36 let
- 11. 12. NĚMEC Petr SDB – 51 let
- 16. 12. STŘÍŽ Jaroslav – 48 let
- 17. 12. ROB Jan SDB – 86 let
- 18. 12. KUZIEMKO Jarostaw, jáhen – 27 let
- 22. 12. P. KOCHAN František – 64 let

Svěcení

- 8. 12. JANČÍK Pavel – 27 let
- 8. 12. MACOUN Jaroslav – 27 let

Únava z jubilea?

Ten letošní jubilejní rok přináší věřícím bohatou nabídku nejrozmanitějších poutí, setkání, shromáždění a nevím jakých jiných akcí. Uniká nám někdy, že je to nabídka, abychom si mohli vybrat, co pro naši situaci a pro naše postavení je tím nejvhodnějším způsobem, jak se přiblížit k jubilentovi tohoto Velkého jubilea, kterým je sám Bůh.

Na někoho možná padá únava, protože tuto košatou nabídku pochopil jako akce, na nichž se započítává účast, aby to měl „tam nahoře“ dobré – v analogii na léta minulá, kdy jsme se různých akcí účastnili, abychom si to „kádrově nepolepili“ a abychom si vylepšili „svoje image“ u mocipánů, větších či menších.

Když má člověk sám nějaké jubileum, nějaké kulaté životní výročí, zamýšlí se nad tím, co dosud dostal, co a jak vykonal, co je ještě před ním a jak si dál představuje svoji budoucnost. Když má takovéto jubileum někdo z našich bližních, tak si člověk promýšlí svůj vztah k nim, za co jim v minulosti vděčí a čím by mu mohl udělat radost. A smyslem všech akcí k 2000. výročí Kristova příchodu na svět je znovu si připomenout, co nám

osobně, našemu bližnímu i vzdálenějšímu okolí, našemu národu a celému lidstvu Kristus přinesl, jak se za to odvděčit Bohu a jak přispět k té větší radosti v nebi, která je tam z obrácených hříšníků.

Snažil jsem se během tohoto jubilejního roku připomenout různé akce Velkého jubilea. Nevím, zda se mi to podařilo. Chtěl bych vás upozornit na poslední neděli v církevním roce, která kromě toho, že je slavností Krista Krále, by měla být i jubilejním dnem nemoc-

ných spojeným s odpustky. Jinak si v listopadu připomínáme svátek Zasvěcení P. Marie, který je spojen s legendárním vyprávěním o uvedení Panny Marie do jeruzalémského chrámu. V České Lípě se tento svátek připomíná jako tzv. „morový den“, protože v tomto dni v r. 1680 ustal ve městě mor, který usmrtil 520 lidí. V prosinci začne doba příprav na Vánoce, kdy oslavíme 2000. výročí příchodu Spasitele na svět. Před tím 8. prosince je slavnost Neposkvrněného početí; dříve se 10. prosince připomínal svátek Panny Marie Loretánské.

Když dá Pán Bůh a budu-li živ a zdrav, napíšu ještě do příštího čísla jeden příspěvek na téma Velkého jubilea.

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

Svatost skrze modlitbu

Lidstvo čekalo tisíce let na Mesiáše. Všechno bylo připraveno na tuto jedinečnou událost v dějinách světa, na příchod toho, který uskuteční dílo vykoupení. Když však po tak dlouhém období čekání Ježíše přišel, zjevil se jen pastýřům a mudrcům. A potom žil přes třicet let ve skrytosti a nečinnosti, alespoň v tom smyslu, v jakém byla činnost od Mesiáše očekávána.

V očích světa se tato léta zdají být promarněna. Jestliže se totiž na někoho čeká tisíce let, pak je přece povinen ze sebe dát co nejvíce. Zástupy čekají, ale Kristus je třicet let v Nazaretě. A když skončila tato doba a on se ukázal u Jordánu, ohlášen samotným Duchem svatým, znovu nás vyvádí z rovnováhy: Ježíš odchází na poušť. Chtěli bychom ho vzít stranou, jako to udělal apoštol Petr, a říci: „Pane, co to děláš? Tam čekají zástupy a ty se zase odcházíš modlit, copak ses nemodlil tolik let?“ Ale ten, který později řekne: „Žeň je hojná, ale dělníků málo“ (Lk 10, 2), zanechá žeň a půjde na poušť, aby se modlil nepřetržitě 40 dní.

Evangelista Marek píše: „Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil“ (Mk 1, 35). „Ještě za tmy“, to tedy znamená, že byla noc. Když se chce Kristus modlit, okrádá se o spánek. Mohli bychom si myslet, že se Kristus, který byl přece tak úzce spojen s Otcem, už nepotřeboval modlit. Dělal to však, dokonce na úkor spánku. Jestliže odcházíme do svého soukromí, jen abychom utekli od lidí a osobních záležitostí, a ne kvůli modlitbě a usebrání, obklopuje nás bohužel jen vlastní egoismus. Obklopuje nás poušť, ale nikoliv ta životodárná, jako tomu bylo u Krista a svatých, bude to poušť smrti a zmaru, ne poušť života.

Kolik času věnujeme ve svém každodenním životě modlitbě? Jaké místo má modlitba na seznamu nejdůležitějších činností, které musíme vykonat? Před co ji klademe a po čem? Je na prvním místě jako to nejdůležitější, nebo je snad jen okrajovou záležitostí našeho života? Jak vypadá tvé zpytování svědomí a tvůj pohled na sebe před Boží tvář? Z odpovědí na otázky tohoto druhu vyplyne, co je v našem životě důležitější než Bůh.

Říká se, že je velmi těžké najít si čas na modlitbu. ale potřebujeme si uvědomit, kdo vlastně všechny věci řídí. Jestliže nás Bůh zapojuje do svého díla, není to proto, že bychom my byli ti nenahraditelní. Tolikrát už Bůh ukázal, že si ví dokonale rady i bez nás.

Pokud jsme si toho ve svém životě všimli, pak se nám dostalo velké milosti. Bůh nás potřebuje jen proto, že to sám chtěl. Může spasit lidi, které jsme my neučili. Do kostela a ke zpovědi přicházejí lidé, kteří nebyli na jediné hodině náboženství, ale Boží zrno v jejich duších vyklíčilo.

Ve světě víry je nejdůležitější činností našeho dne modlitba. O hodnotě a významu naší práce rozhoduje kontakt s Bohem. Modlíme-li se, nejen že sami za sebe vzdáváme Kristu čest, ale chválíme ho také jménem světa, který buď nedovede nebo nemůže anebo se nechce modlit. Jestliže se nebudeme modlit, nikdo nás nebude potřebovat.

P. Josef Faltejsek, Liberec

Uprchlíci v naší diecézi

Součástí charitního díla v litoměřické diecézi je také sociální práce s uprchlíky a migranty. Její realizací je pověřen asistent pro uprchlíky. Při úvahách, jakým směrem naší pomoc zaměřit vycházíme z aktuální situace cizinců v naší diecézi.

Lze bez nadsázky říci, že naše diecéze je z hlediska uprchlické a cizinecké problematiky jednou z nejvytíženějších. Nacházejí se u nás tři pobytová zařízení pro cizince, kteří požádali o politický azyl na území České republiky (Červený Újezd, Bělá pod Bezdězem a Stráž pod Ralskem), kde žije asi 800 žadatelů o azyl. Tato zařízení (dříve uprchlické tábory) spravuje Správa uprchlických zařízení a ubytování lidí v nich mají zajištěno kapesné ve výši 12 Kč na den a stravu. Z toho vyplývá, že nejnětější životní potřeby jsou těmto lidem zabezpečeny. Pro charitní působení se tedy otevírá široké pole působnosti především v celkovém usnadnění čekání na rozhodnutí o udělení azylu. Dosud provozujeme v azylových zařízeních Červený Újezd a Bělá pod Bezdězem

šatníky ve spolupráci s farními a oblastními charitami a nárazově pomáháme při organizaci kulturních a volnočasových aktivit. Pro lidi, kteří se na nás obrátí s prosbou o pomoc, jsme schopni poskytnout základní sociálně právní informace, případně je odkázat na další nevládní organizace.

V souvislosti s pomocí žadatelům o azyl vznikly v květnu 2000 na území litoměřické diecéze dvě ubytovny pro cizince s vízem za účelem strpění pobytu, které provozují FCH Česká Lípa a DCH Litoměřice. V těchto objektech poskytujeme ubytování, stravování a sociální asistenci pro lidi, kterým byla v odvolacím řízení zamítnuta žádost o azyl, a kteří využili svého práva podat žalobu k Vrchnímu soudu proti tomuto rozhodnutí. Náklady spojené s pobytem těchto lidí

(nyní celkem 80) hradí Správa uprchlických zařízení.

Další oblastí, ve které se snažíme působit, je pomoc lidem zadrženým policií při pokusu o ilegální přechod česko-německé hranice. Po jejich zadržení probíhají výslechy a zjišťování totožnosti a nárok na stravu mají až po šesti hodinách zadržení. Po dlouhém putování bývají tito lidé ve velmi zuboženém stavu (nutno podotknout, že se jedná i o ženy, děti, staré a nemocné lidi). Na základě zkušeností z ostatních diecézí se snažíme ve spolupráci se služebními pohraniční policie vybudovat jakési humanitární minisklady vybavené základními potravinami, hygienickým a zdravot-

nickým materiálem, který je v případě potřeby poskytován zadrženým lidem. V současnosti jsou tyto sklady připraveny na Farní charitě v Rumburku a Ústí nad Labem a na Oblastní charitě Teplice.

V odůvodněných případech poskytujeme poradenskou, případně drobnou materiální pomoc cizincům v nouzi, kteří se na nás obrátí se žádostí o pomoc.

Charakter pomoci cizincům otevírá široké pole působnosti pro pomoc z řad dobrovolníků i dárců.

Roman Striženec
DCH Litoměřice
Dómské náměstí 10
0603/943233
0416/731452

Prohlášení Papežské rady pro mezináboženský dialog o izraelsko-palestinském konfliktu

Vatikán(VIS): Papežská rada pro mezináboženský dialog vydala 7. listopadu následující prohlášení, které podepsal její předseda *kardinál Francis Arinze*: "V posledních týdnech se situace v Izraeli a na územích pod palestinskou správou vážně zhoršila. Narostlo napětí a konflikt, který zde vznikl, přinesl velké množství obětí. Chtěli bychom vyjádřit svou solidaritu se všemi, kteří ztratili rodinné příslušníky a také se všemi, kteří stále ještě trpí. Proto vyzýváme židovský a palestinský lid, aby se vyhnul násilí a obnovil dialog, který je jedinou cestou k opravdovému pokoji. Znovu potvrzujeme důležitost Svatého města Jeruzaléma pro Židy, křesťany i muslimy. Není možné, aby si kdokoli na město činil výlučný nárok. Navíc Jeruzalém patří k duchovnímu dědictví lidstva. Na svatá místa v Jeruzalémě musí mít každý volný přístup, zvláště pak Židé, křesťané a muslimové." V závěru prohlášení se uvádí, že "náboženští vůdcové si musí být v této věci vědomi své zodpovědnosti."

Návštěva v Rumburku

Ve čtvrtek 5. října 2000 přijela na návštěvu do naší farnosti skupina mladých z německého města Schwerte. Přivezli s sebou hudební nástroje, protože nám chtěli předvést hudební doprovod ke mši, který si doma připravili. Na programu jejich návštěvy byla také prohlídka Rumburku a okolí. V sobotu večer se rozdělili do rodin na večeri. Někteří již zde už několikrát byli, takže se vraceli ke starým známým, ale někdo byl v české rodině poprvé.

V neděli proběhla mše za jejich hudebního doprovodu a zpěvu. Hráli na bicí nástroje, elektrický klavír, kytary a flétny. Některým lidem se to mohlo zdát hlučné, ale většinou se jejich vystoupení líbilo. V pondělí ráno se mládež s Rumburkem rozloučila a vyrazili na zpáteční cestu.

Petra Kacařínková

Koncert lužických studentů na Biskupském gymnáziu ve Varnsdorfu

Na základě dohody o spolupráci mezi Biskupským gymnáziem ve Varnsdorfu a Lužickosrbským gymnáziem v Budyšině přijel v pátek 6. října do Varnsdorfu z přátelského gymnázia pěvecký a taneční soubor s orchestrem. Mladí lidé z Lužice přednesli ve více než hodinovém vystoupení skladby B. Martinů, P. I. Čajkovského, ale i vlastních, lužických autorů – B. Krawce, D. Kobjely, K. A. Kocora a dalších. Celým představením nás provázelo mladé děvče z budyšínského gymnázia, které jednotlivé části vystoupení uvádělo lužickou srbštinou. Tato významná událost ve vzájemných vztazích obou gymnázií nebyla první ani poslední, dalšími setkáními byla například letos v červnu úspěšná reprezentace lužických studentů na Mezinárodních letních sportovních hrách mládeže nebo studijní návštěva pedagogů našeho gymnázia v Budyšině.

Naplnování dohody mezi oběma školami je v plném proudu a věříme, že vzájemné přátelství bude přínosem pro obě strany.

BGV

Synagoga v Liberci

Slavnostní otevření nové budovy synagogy v Liberci se konalo ve čtvrtek 9. listopadu. Součástí slavnostního programu bylo mimo jiné přenesení Tory (prvních pět biblických knih) do nové synagogy. Synagoga se nachází v centru města za divadlem F. X. Šaldy (v Sokolské ulici).

Křížová cesta v Chomutově

Postupná renovace chomutovského chrámu Nanebevzetí Panny Marie se opět přiblížila ke svému cíli. Po obnově vnější a vnitřní omítky, která proběhla v průběhu posledních několika let, byla pořízena úplně nová křížová cesta. Přesto, že svým charakterem odpovídá současné moderní době, zapadá nenásilným provedením do celkové koncepce gotického prostoru. V září tohoto roku byla slavnostně vysvěcena J. Ex. mons. Josefem Kouklem.

-jnš-

Nejnámější mosteckou stavbou je bezesporu přesunutý děkanský kostel

Mostecké aktivity

Vázení přátelé,

chtěla bych se s vámi podělit o radosti, které prožívám nebo na které se chystáme v naší farnosti sv. Václava v Mostě během letošního podzimu.

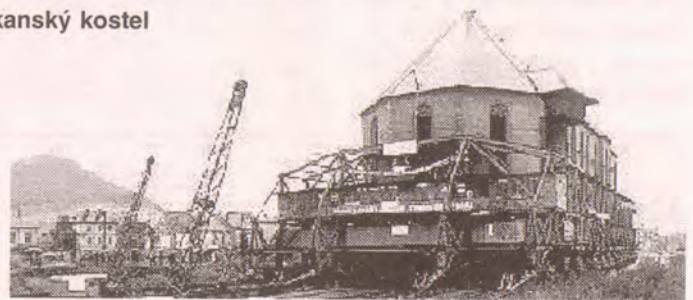
Především chci předeslat, že již několik měsíců se u nás v kostele modlíme překrásné hymny, žalmy a modlitby breviáře vždy v pátek po mši sváté. Je nás zatím malá skupinka – znalých i méně znalých – ale doufáme, že teď po skončení prázdnin, dovolených, pobytů na chatách a chalupách se naše skupina zvětší a že se budeme moci modlit breviář i vícekrát během týdne.

Celý měsíc říjen věnujeme naší Matce – Panně Marii Růžencové. Vytvořili jsme skupinu 32 farníků – žen i mužů, kteří se modlí živý růženec. Je to

povzbuzující, když každý jednotlivec navazuje na desátek jiného a současně má pokračovatele v desátku následujícího. Spojujeme se v modlitbě a obracíme se k Matce Boží s prosbami o pomoc, kterou každý z nás opravdu potřebuje.

Během listopadu naše farnost očekává radostnou událost. Dne 12. 11. 2000 přistoupí k svátosti biřmování více než 10 členů naší farnosti. Svátost bude udělovat litoměřický biskup mons. ThDr. Josef Koukl.

Stále samozřejmě probíhá výuka náboženství, dále vyučování těch, kteří se chystají ke svátosti křtu vlastního nebo svých dětí, k svátosti manželství atd. Pravidelně se schází farní společenství mládeže i starších farníků, dokonce i ministrantů, kterých je celkem čtrnáct!

Advent

Advent nám přináší – kromě pravidelných rožnátních mší sv. – také velmi krásný a hlavně na Moravě rozšířený zvyk – adventní putování Panny Marie. Budeme si předávat obraz posvěcenou na svatém Hrobě v Jeruzalémě. Každá rodina bude mít obraz jen jednu noc a den, aby se podělilo co nejvíce farníků. Při té příležitosti se schází v jednotlivých rodinách i více lidí ke společné modlitbě.

Samozřejmě by se nám spousta těchto aktivit a příprav nemohla podařit, kdyby nebylo účinné a obětavé pomoci a

vedení našeho pana faráře otce Bohuslava Bártka, který nám věnuje tolik svého času už tak neobyčejně vytíženého. Za jeho obětavost jsme mu opravdu vděční.

Je třeba si uvědomit, že podzimní krátké, mlhavé a deštivé dny nemusejí být jen smutné v nostalgii a vzpomínání a celkově prázdné. Pro ty, kteří mají Víru, Naději a Lásku a doveďou své dny vyplnit modlitbou ve společenství i doma, je pak tento čas radostnou přípravou na vánoční svátky a také malým krůčkem k sebeposvěcování každého z nás.

K tomu nám dopomáhej Bůh.

Dr. Věra Rokoská

Festival Česká Lípa 2000 pokračuje

Českolipský festival duchovní hudby nabídl v úterý 24. listopadu 2000 posluchačům nevšední zážitek. Před zcela zaplněným prostorem baziliky Všech svatých vystoupila **Filharmonie Hradec Králové** se **Severočeským filharmonickým sborem** za řízení dirigenta Mgr. Josefa Zadiny, aby v první polovině koncertu uvedla Velkou fugu pro smyčce opus 113 Ludvíga van Beethovena a Missu solemnis in D Karla Černického. Ve druhé polovině koncertu se k orchestru připojil hráč na violoncello pan Jiří Bárta, který spolu s orchestrem zahrál Dvořákovův Koncert pro violoncello a orchestr h moll op. 104. Pro posluchače byl tento koncert nevšedním zážitkem a všichni museli obdivovat výkon orchestru i pěveckého tělesa při novodobé premiéře Černického

Karel Černický žil v letech 1816 až 1885 a od roku 1844 až do své smrti žil a působil v České Lípě. Byl učitelem na německé hlavní škole a zároveň regenschorim v českolipských kostelech. Byl rovněž sbormistrem zdejšího spolku Gesang und Musikverein.

O znovuobjevení osobnosti Karla Černického a rekon-

strukci jeho Missy solemnis in D se zásadním způsobem zasloužil prof. Josef Šimek z České Lípy.

Ve středu 15. listopadu 2000 v kostele Narození Panny Marie vystoupí soubor **Musica Florea** s uměleckým vedoucím Markem Štrynclem a na programu

bude Georg Philipp Telemann a jeho doba. Tento soubor vznikl v r. 1992 na teplecké konzervatoři. Založil jej Marek Štryncel a členy souboru spojuje zá-

jem o historicky poučenou interpretaci barokní hudby. Za poměrně krátkou dobu své existence soubor dosáhl významných úspěchů. Jejich nejúspěšnějším CD je nahrávka Bachových árií z kantát a oratorií s Magdalenou Koženou, která získala r. 1997 cenu Zlaté Harmonie za nejlepší nahrávku roku. Tato nahrávka vznikla u firmy Polygram – Deutsche Grammophon.

Musica Florea je v současnosti bezesporu naším nejlepším souborem, který se specializuje na hudbu baroka.

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

**Vlevo: Severočeský filharmonický sbor
Vpravo: Musica florea, vlevo v popředí umělecký vedoucí Marek Štryncel**

Česká křesťanská akademie pořádá v listopadu

**Kadaň
sobota 18. 11. v 15.00**

Mše k 5. výročí posvěcení klášterního kostela Panny Marie a Čtrnácti sv. pomocníků – kostel Panny Marie a Čtrnácti sv. pomocníků

**Ústí nad Labem
čtvrtek 9. 11. v 18.30**

RNDr. Jiří Grygar, CSc.: Přelom tisíciletí – hrozba či naděje? – Sbor Církve bratrské, V Zahrádkách 33

úterý 28.11.

pražský světící biskup Václav Malý: **18.00** mše v kostele Nanebevzetí Panny Marie

19.00 přednáška s besedou – dominikánský klášter sv. Vojtěcha

Mezinárodní fotosoutěž z Bulharska

Dovolujeme si vás pozvat na vernisáž a výstavu fotografií Děti v ohrožení

Vernisáž se koná v pátek 8. prosince 2000 v 16 hodin v sále a Grafickém kabinetu Městské knihovny v Rumburku

Výstava potrvá od 8. do 31. prosince 2000 a přístupná bude vždy v půjčovní době pro veřejnost (Po 9–12 a 13–17.30, Út 13–17.30, St zavřeno, Čt 13–17.30, Pá 9–12 a 13–17.30, So 8–11)

Výstava Děti v ohrožení má dobročinný charakter a za cíle si vytyčila jednak upozornit na problémy dětí zvláště v Bulharsku, jednak dobročinnou sbírkou pomoci sirotkům a dětem z nedobrého sociálního zázemí bulharského města Kazanlaku a jeho okolí.

Výstava Děti v ohrožení je výsledkem mezinárodní fotografické soutěže, která byla vyhlášena na podzim roku 1997 v bulharském městě Kazanlaku.

Tříkrálová sbírka 2001

V minulém čísle jsme se zmiňovali o chystané Tříkrálové sbírce. Upozorňujeme na to, že tato akce je záležitostí celé společnosti a bude probíhat na celém území České republiky. Bude sloužit na pomoc lidem v nouzi, může posloužit i k obnově tradic. Je tedy velkou šancí zapojit do realizace celé akce především mládež ze základních i středních škol (i těch, kteří nejsou pravidelnými návštěvníky nedělních bohoslužeb). Tříkrálová sbírka nebude akcí pouze církevní, ale všeobecně charitní.

Charita je křesťanská láska k bližnímu a dobročinnost poskytovaná na jejím základě. Posláním České katolické charity je pomáhat těm nejpotřebnějším – lidem v nouzi bez ohledu na jejich vyznání, rasu nebo národnost.

Česká katolická charita, z pověření České biskupské konference, se snaží touto sbírkou cílevědomě formovat veřejné mínění ve prospěch sociálně slabých a trpících. Snaží se o obnovení zájmu o charitu a angažovanost lidí v díle služby bližnímu v nouzi. Cílem sbírky je kromě jiného pozvat veřejnost a umožnit občanům ČR podílet se na charitním díle.

Začátkem ledna,

v období slavnosti Zjevení Páně – Tří králů (tj. asi od 3. do 8. 1. 2001) bude také v naší diecézi prostřednictvím farních a oblastních charit probíhat Tříkrálová sbírka. Zapojit se mohou i dobrovolníci a farní úřady, pokud v místě není charita.

Účelem této sbírky je pomoc rodinám u nás i v zahraničí, podpora charitního díla, pomoc bližnímu. Touto akcí se také obnovuje tradice, která přináší radost i zvěst evangelia.

V době od 3. do 8. 1. 2001 budou chodit do domácností, institucí a po ulicích v celé ČR skupinky tří králů s koledami a budou vybírat do kasiček příspěvky od občanů. Zároveň obdrží všechny domácnosti v ČR před Vánocemi letáky se složenkami, kterými budou moci dárci přispět na účely sbírky.

Příspěvky se budou zasílat na konto Tříkrálová sbírka (1011017777/5500, variabilní symbol 777, Raiffeisenbank Praha)

Jak bude sbírka probíhat:

Ředitel farní nebo oblastní charity vybere asistenta pro Tříkrálovou sbírku

Asistenti zajistí vedoucí skupinek tří králů – koledníků. Každá skupinka bude mít svého vedoucího staršího 18 let s občanským průkazem, který bude mít odpovědnost za pokladničku.

Každý vedoucí vytvoří svou skupinku tří dětí, připraví jim program, který děti naučí, při kole-

dování je bude doprovázet a odevzdá výtěžek dle instrukcí. Koledníci i jejich vedoucí budou disponovat pověřením příslušného biskupa a ředitele DCH. Tímto pověřením se na požádání prokáží.

Každá charita zpracuje projekt na využití výtěžku z Tříkrálové sbírky. Jednotlivé projekty budou posouzeny Tříkrálovou komisí diecézní charity.

Akce bude provázena celostátní propagační kampaní v tisku, rozhlase, televizi.

Před začátkem sbírky bude zajištěno zabezpečení pokladniček na příslušném obecním či měst-

ském úřadě. Totéž bude platit pro odpečetění pokladniček.

Bližší informace poskytnete na tel. 0416/731 452 nebo 0604/424 103 Blanka Bulová – koordinátor Tříkrálové sbírky.

Hledáme třetí sloku!

V Podbořanech je malé společenství, které spojuje mimo jiného i zpěv. Mezi naše oblíbené písně patří známá "Madona". Ve všech zpěvnících jsou však uvedeny jen dvě sloky. Při naší pouti v červnu do Horní Police jsme zde slyšeli i slova třetí sloky, která se nám velmi líbila. Nevíme však, odkud byli tito zpěváci.

Prosíme tedy čtenáře Zdislavy o pomoc. Znáte 3. sloku této písně a jste ochotni nám ji do redakce napsat? Budeme vám vděčni za odpověď na stránkách Zdislavy. Jistě to potěší i další zpěváky.

RNDr. Dagmar Pištěková, Podbořany

Soutěž

Počet soutěžících se proti minulému kolu zečtyřnásobil – s VELKORYPADLEM se popralo osm čtenářů Zdislavy od devíti do 68 let. Věříme, že tento počet bude stále narůstat, protože jste hraví, pilní a soutěživí.

Jak úspěšně jste tedy soutěžili nyní? Báječně. Tolik slov jsme nečekali, i když některá jsme nemohli uznat – nebyla ve slovníku ani encyklopedii a ani my v redakci jsme je neznali. Ale na pořadí to vcelku nic nezměnilo.

8. místo: Anna Žižková z Ústí nad Labem (41 slov)

7. místo: Vojtěch Dušánek z Nového Boru (85 slov)

6. místo: Jana Pejčochová ze Skalice u České Lípy (108 slov)

5. místo: Eliška Sladkovská z Litoměřic (130 slov)

4. místo: Norbert Žofák z Kladna (148 slov)

3. místo: MARIE ZÁSTĚROVÁ z Kralup nad Vltavou (173 slov)

2. místo: BARBORA SUCHECKÁ z Kadaně (201 slov)

1. místo: KLÁRA LANDOVÁ z Litoměřic (209 slov)

Třem nejúspěšnějším soutěžícím posíláme knížku a těm dalším alespoň malou pozornost.

Třetí kolo

Napište nám do konce listopadu co nejvíce **dvoupísmenných** českých slov s výjimkou citoslovců. Povolena jsou naopak slova zastaralá, nářeční a hovorová. Jak je vidět v tomto kole, účastnit se může kdokoli bez ohledu na věk. Těšíme se na záplavu vašich odpovědí. Co jiného stejně dělat v listopadu, než sedět u kamen a soutěžit se Zdislavou?!

XXII. diecézní setkání mládeže v Bohosudově

Ve dnech 20.–22. října 2000 oslavila mládež litoměřické diecéze své XXII. setkání.

Bohosudov – areál Biskupského gymnázia a bazilika Panny Marie Bolestné – to byla místa našeho společného prožívání radosti, mnoha příjemných a povzbudivých chvil.

Tentokrát začal program setkání už v pátek večer. Řada účastníků určitě ještě dnes ráda vzpomíná na židovské tance s Christiane z Liberce. Někdo se zase možná zasměje, když si vzpomene na „duchaplň“ western Holka od Červený řeky. Vrcholem pátečního večera se stává eucharistická adorace. V tichu, modlitbě, při rozjímání nad Božím slovem prožíváme reálnou a živou přítomnost Krista.

V sobotu ráno přijíždí na setkání i náš milý otec biskup Josef. Netrpělivě ho vyčkáváme na školním hřišti. Nejprve se objevuje ochranka v reklamním voze MATTONI. Tmavé obleky, brýle, vážné pohledy všech sedmi osobních strážců svědčí o závažnosti, velkoleposti, jedinečnosti této chvíle. Ochranka objíždí celé hřiště, vrací se zpět. Prostorem začíná znít píseň Kristus vítězí, a to už se objevuje náš litoměřický biskup ve svém bišopmobilu. Po malou se blíží. Jsme bez sebe radostí. Voláme: „Ať žije otec biskup!“

Celým XXII. diecézním setkáním mládeže se nese výzva papeže Jana Pavla II.: „Buďte svatými třetího tisíciletí.“ K povolání nás všech ke svatosti nám říká něco víc P. Mirek Šimáček. Před sebou vidíme na pódiu ikonu Matky Boží. Slyšíme: „Nechte stejně jako Ona v sobě vtělit Ježíše. Dovoďte mu přebývat ve vás. Dovol-

te mu žít ve vašich srdcích a životech.“

Po modlitbě Anděl Páně a dalších informacích našich milých moderátorů Martiny a Járy se společně vracíme k XV. světovému setkání mládeže v Římě. Mnozí z nás při divadle Litoměřičáků znovu vdechují vůni Říma, mnozí z nás začínají alespoň mlhavě tušit, co všechno má někdo za sebou.

Zvláště zajímavé a určitě i přínosné bylo povídání Járy u kulatého stolu s P. Mirkem Šimáčkem a manžely Imlaufovými. Z odpovědí těchto hostů na Járovy otázky můžeme vyzískat spoustu cenných rad a zkušeností na svou vlastní cestu ke svatosti.

V 15 hodin jsme se sešli v bohosudovské bazilice ke slavení liturgie. Společně tak překračujeme hranice prostoru a času, vstupujeme do věčnosti a s celým nebem voláme: „Svatý, Pán, Bůh zástupů.“

Císařův mim – tak se jmenovala hra o životě prvních křesťanů od básníka Václava Renče, kterou v pozdních odpoledních hodinách uvedla ústecká divadelní společnost Křáp (“Křesťanská amatérská pohroma”).

Po večeri se scházíme znovu v tělocvičně. Ještě jednou se vracíme do Říma na Světové setkání mládeže. Sledujeme videozáznam z vigilie se Svatým otcem.

Po společné modlitbě, po poděkování za celý krásný den odcházejí všichni „pozůstalí“ na hřiště. Čeká nás velké překvapení. Stejně jako vigilie na Tor Vergatě končí naše Diecézní setkání mládeže v Bohosudově ohňostrojem. Určitě stál za to. Asi bych si ani jinak nevšimla těch hvězd na nebi...

Terezie Gottfriedová, Trmice

Ve dnech 20.–22. října 2000 oslavila mládež litoměřické diecéze své XXII. setkání. Bohosudov – areál Biskupského gymnázia a bazilika Panny Marie Bolestné – to byla místa našeho společného prožívání radosti, mnoha příjemných a povzbudivých chvil.

Dojmy: Bohosudov, 20. – 22. října 2000

– Jsem na setkání poprvé, ale hned poprvé mě mile překvapilo. Nejvíce se mi líbil příjezd otce biskupa. (Katka z Chomutova)

– Setkání se mi líbilo moc, bylo ještě plné té báječné římské atmosféry a navíc, když je člověk na domácí půdě... (Laďka z Teplíc)

– Setkání bylo jako vždy super, ať už myslím organizaci, pěkné prostředí, obětavé lidi, zajištění jídla, ... Nejvíce mě zaujaly izraelské tance (v podání Christiane) a přála bych si je zažít i na příštím diecézku (jestli to půjde). Promítání filmu o XV. setkání mládeže v Římě bylo též super, jsem vděčná tomu, že jsme se mohli dívat alespoň na jinou kazetu, než měla být původně. Díky! Nadšená jsem byla i z divadla Křáp. A ohňostroj... Špička! (Monika z Bělé pod Bezdězem)

– Toto setkání je fajn, jako ostatní minulá setkání. Příště by mohlo přijít více lidí. Jinak je tu moc pěkná atmosféra, Pán Bůh vám to oplatí! Děkuji všem organizátorům a lidem, co se o toto setkání zasadili. (Martin z Rovenska)

– Výborná byla adorace. Uvítal bych víc příležitostí, při kterých by se lidé mohli více poznat – myslím jejich duchovní život, radosti, problémy atd. (Petr z Krnova)

– Moc se mi líbilo všechno, bylo vidět spoustu krásné práce ode všech, kteří se na něm podíleli. Líbilo se mi dodržování programu a kvalitní slova, žádný povrchní klíšé. (Štěpán z Jablonce nad Nisou)

– Líbilo se mi, že se určitě každý snažil dělat, co bylo v jeho silách. (Zbyněk z Janova nad Nisou)

– Na toto setkání jsem se těšil už několik dní. Zde jsem byl poprvé navléknut do saka, kalhot a kravaty. A stálo to za to. Byl jsem zde jako biskupova ochranka. Bylo nás šest. Tady byla taková zábava, že nebyl ani čas si na něco stěžovat. (Mirek z Krupky)

Daniela Nešporová

Mohla bys říci, jak ses dostala na Diecézní centrum pro mládež právě do Litoměřic?

Je mi 25 let a pocházím z Prahy. V Praze jsem se v devatenácti letech začala věnovat práci s dětmi a mládeží. Bylo to v Nazaretě, což je dům, kde žije společenství mladých lidí s knězem, které se snaží žít podle příkladu nazaretské rodiny a vytvářet domov pro všechny příchozí. V této době jsem také začala dálkově studovat Katolickou teologickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, kterou jsem z Boží milosti zdárně dokončila. Po dvou a půl letech jsem nastoupila na Sekci pro mládež ČBK, kde jsem působila opět dva a půl roku. Minulý školní rok jsem pomáhala na Diecézním centru pro mládež v plzeňské diecézi. Když jsem tam skončila, modlila jsem se za to, aby mě Pán Bůh poslal tam, kde mě potřebuje a kde mě chce mít. A tak jsem se octla v litoměřické diecézi.

Jaké máš nyní plány?

„V srdci své Matky církve chci být láskou“, říká sv. Terezička. Chci se snažit milovat a sloužit, naslouchat Bohu, jeho plánum, naslouchat lidem... A co z toho vzejde, to se uvidí.

Jak se ti líbilo diecézko?

Mám radost, když vidím druhé lidi šťastné a spokojené. A takové tváře jsem po setkání vesměs potkávala – co zůstalo v srdcích těchto lidí, do toho vidí jen Pán Bůh. Myslím, že setkání mladých lidí se svým pastýřem mohlo být pro mnohé povzbuzením, že nejsou ve víře sami a že žít podle evangelia je to jediné opravdové štěstí.

Bude dál vycházet časopis Matěj?

Myslím, že je dobrým pojítkem mezi lidmi, tedy, dá-li Pán Bůh, ano.

Co bys chtěla vzkázat čtenářům?

Na ničem jiném nezáleží – jen na Bohu a jeho nesmírné lásce. Přeji všem, aby v každém okamžiku svého života tuto lásku vnímali a aby ji měli vždycky sílu předávat dál. Tak bude na světě dobře.

Děkuji za rozhovor

Ptal se Jan Macek

Druhá porce dojmů

Otec biskup: „Ještě nikdy jsem tak originálně řešené setkání nezažil, už jsem jich prožil 22, ale toto bylo opravdu jedinečné – od toho bišopmobilu až k diskusi s manželi u kulatého stolu. Myslím, že toto setkání bude tím nejlepším.“

Díky diecézku jsem se mohla zase setkat s přáteli, poznala jsem tuhle školu, jak to tu vypadá. A je tu příjemně – pěkné divadlo, scénky, rozhovor. Jsem ale zvědavá, jaká bude mše sv. Já totiž nemám ráda takové ty moderní, diskotékové, ale když je to na diecézku, tak to jednou přežiju a náladu si pak spravím u nás v děkanském kostele.

Jsem už na diecézku po šestý, tentokrát jsem se na přípravě podílel i já. Připravili jsme scénku a divadlo Císařův mim.

Celkově je tu moc pěkně. Moc se mi tu líbí.

Zaujala mě hlavně přednáška těch manželů, protože se to týkalo i vztahu mého kluka a mě. Ale co se mi nelíbilo, to byla zavírací doba gymnázia. Přijela jsem se totiž setkat s kamarády, chtěli jsme někde poseďte a do desíti večer se nám zdálo málo.

Já jsem se snažil, aby toto setkání bylo jiné než ostatní, a myslím, že netradiční bylo určitě. Nelíbí se mi, že ještě není do-

statek lidí, kteří by se zapojili do přípravy diecézka. Ale jinak jsou setkání dost důležitá, lidi tu můžou získat zkušenosti s vírou a naučit se spolu žít.

Na tomto setkání jsem poprvé. Líbila se mi především spontánnost, jak se děcka uměla otevřít. Byl tu bohatý program, ze kterého si každý mohl něco vybrat. Mě osobně zaujalo slovo otce Šimáčka a rozhovor s manželi Imlaufovými.

Naproti nahoře: otec biskup Josef Koukl přijíždí v bišopmobilu
Nahoře: Vláda Novotný předává "žezlo" své nástupkyni Daniele Nešporové (vlevo)
Dole: mim Genesisus rozmlouvá s císařem Diokleciánem

Turínské plátno oslovuje

V době, kdy v nás ještě doznívala radost oslav svátku patrona naší země, svatého Václava, jsme se připojili k poutníkům z několika dalších měst (především z Prahy-Lhotky) a společně jsme vyrazili na dalekou cestu – do Itálie. Ačkoli jsme hodlali navštívit i jiná města, našim hlavním cílem byl Turín, kde bylo v bazilice „della Sindone“ do 22. října vystaveno tzv. Turínské plátno (Sindon). Jde o pohřební plátno, do kterého bylo podle tradice zahaleno Ježíšovo tělo po sejmutí z kříže; jak se o tom zmiňují evangelisté, např. Matouš: „Když nastal večer, přišel zámožný člověk z Arimatie, jménem Josef, který také patřil k Ježíšovým učedníkům. Ten přišel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. Pilát přikázal, aby mu je dali. Josef tělo přijal, zavinul je do čistého plátna a položil je do svého nového hrobu, který měl vytesán ve skále; ke vchodu do hrobu přivalil veliký kámen a odešel.“ (Mt 27, 57–60) nebo Lukáš: „Petr se rozběhl k hrobu, nahlédl

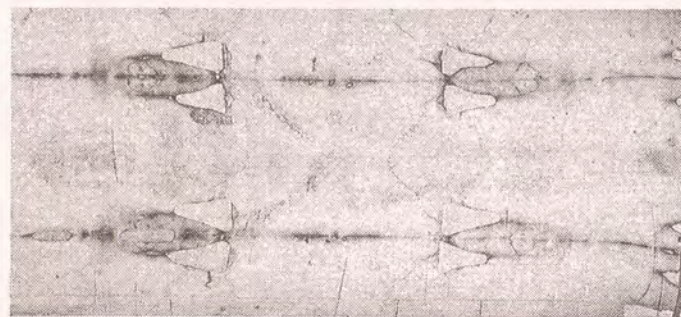
dovnitř a uviděl tam ležet jen plátno. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.“ (Lk 24, 12) Plátno, které bylo v průběhu dvou tisíc let, uplynulých od smrti a zmrtnýchvstání Ježíše Krista, mnohokrát vystaveno a uctíváno a které mělo podivuhodný osud, uchovává otisk mužského těla se stopami krutého týrání a ukřižování. Toto roucho vypovídá o utrpení našeho Pána jako vzácný svědek. A stejně jako v uplynulých staletích, přicházejí v letošním Jubilejním roce tisíce lidí uctít vzácnou relikvii. K neokázalé stavbě baziliky se pomalu a plynule přibližují zástupy poutníků po krytých stezkách, které je vedou kolem dokola celého chrámu až dovnitř před plátno. Během této nedlouhé cesty mají poutníci příležitost ke ztišení, pozdvižení srdce. Je cítit též napětí z očekávání, kterému podléhají snad i ti, kteří měli možnost vidět plátno vystavené již dříve. Během krátké chvílky, která je pak každému vymezena, aby mohl pobýt v jeho těsné blízkosti, si člo-

věk přece jen stačí uvědomit, jaký dar jsme tu dostali. Jsou vidět rány po hřebecích, záda zraněná bičováním, stopy po trnové koruně i rána v boku. A hlava muže – Krista – jako by z plátna zářila. I chvíle, kdy jsme ještě mohli zůstat ve vzdálenějších prostorách dómu, nebylo možné strávit jinak než na kolenou. Neboť ten, kdo se při pohledu na zmučenou postavu z plátna ptá svého srdce, musí s úžasem a pokorou spolu s apoštolem Tomášem vyznat: „Můj Pán a můj Bůh!“ (J 20, 28). S velikou vděčností, že nám Pán Bůh dal uvidět a uctít roucho, které nám tu zanechal Pán Ježíš Kristus, se každý z nás jen neochotně vzdaloval z toho místa, z tohoto města. Zakrátko byla tato vzácná relikvie opět uložena,

**Nahoře: Bazilika "della Sindone"
Dole: Fotografie Turínského plátna**

a to na dalších pětadvacet let, ale my nyní můžeme, tak trochu jako učedníci, říci: „Viděli jsme Pána.“ (J 20, 25a).

Podbořanští opět putovali

Na druhý poutní zájezd Jubilejního roku v hranicích diecéze se vydali podbořanští farníci opět s farníky ze Žatce v den památky Panny Marie Růžencové – v sobotu 7. října. Cílem pouti byla dvě významná poutní místa v naší diecézi: Osek u Duchcova a Bohosudov.

V krásném klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Oseku pro nás dopoledne sloužil mši sv. P. Bernard Thebes, opat zdejšího kláštera cisterciáků, který nás radostně uvítal. V závěru mše svatě pak temperamentně a přesvědčivě soustředil naši pozornost na význam modlitby růžence v životě věřícího člověka. Potom nás zdejší obětavá průvodkyně citlivým výkladem provedla historií cisterciáckého řádu a peripetemií vývoje kostela a kláštera i událostmi, které se odehrály v jeho zdech. Hluboce nás zde zasáhly připomínky hrůzného vztahu představitelů předlistopadového režimu k otáz-

kám víry a k řeholním komunitám. Na druhé straně jsme zde mohli hmatatelně vnímat výsledky pomoci katolíků „přes hranice“, konkrétně z Německa, bez jejichž vydatné finanční pomoci by se nemohly uskutečnit naléhavé práce na restaurování cenného mobiliáře kostela, zdevastovaného za předchozího režimu. Na podobné finanční injekce z Německa čeká mnoho dalších církevních objektů nejen z naší diecéze. Náš stát bohužel tak málo dotuje tyto opravy, k nesmírné škodě naší kultury!

Odpoledne poutního dne jsme prožili v Bohosudově, kde nám bylo umožněno v bazilice minor Bolestné Matky Boží společně vykonat pobožnost křížové cesty a pomodlit se modlitby pro získání plnomocných odpustků.

Prožitky z obou poutních míst nás velice obohatily a duchovně posílily. Přispěla k tomu také skutečnost, že po dlouhé době

nás na naší pouti provázeli ne jeden, ale hned dva duchovní otcové – P. J. Špaček, žatecký děkan, a P. Petr Krenický, který ze svého současného působiště na Ukrajině nečekaně přijel navštívit „své Podbořanské“ a k naší radosti se připojil k naší pouti.

Ještě jeden pozitivní výsledek přinesla naše pouť. Přestože návštěva otce Petra z Ukrajiny byla neočekávaná, podařilo se funkcionářkám Charity z Podbořan a ze Žatce v průběhu poutního zájezdu operativně dohodnout poskytnutí obuvi a šatstva, uloženého ve skladu v Žatci, lidem na Ukrajině. Materiál pro své potřebné farníky si odvezl otec Petr hned následujícího dne.

Právem jsme mohli s radostí v srdci říci o tomto našem poutním dnu: „Toto je den, který dal nám Pán, veselme se a radujme se v něm!“

JUDr. Ludmila Vítová, Podbořany

Byli jsme svědky konání dobra

Ve čtvrtek 19. 10. se v jabloneckém klubu Ex konala vernisáž výstavy výtvarných prací žáků zdejší Základní katolické školy. Součástí vernisáže byla aukce výtvarných prací, jejíž výtěžek byl věnován jablonecké Sjednocené organizaci nevidomých a slabozrakých. Proto bych chtěla touto cestou poděkovat všem, kteří se na této akci podíleli. Dětem za čas a úsilí, které vynaložily při tvorbě krásných obrázků, učitelům, kteří učí naše děti vnímat krásy kolem nás, dále všem, kteří si tato dílka zakoupili a přispěli tak na potřeby svých zrakově postižených spoluobčanů. Výtěžek aukce činil 24 110 Kč. A v neposlední řadě děkujeme také Základní katolické škole v čele s paní ředitelkou Janou Kocourkovou, která společně s jabloneckou jazzovou společností tuto krásnou akci připravila. S poděkováním nesmím zapomenout ani

na děti ze souboru Fialenky a Fialky a na členy školního orchestru, kteří svým vystoupením celý večer ozdobili. Pan Pavel Belšan z Prahy, který byl hlavním hostem večera, si pro nás připravil zajímavou besedu, při které jsme s ním mohli rozjímat nad výchovou dětí. Také jemu patří naše poděkování.

Pan Belšan, který je sám nevidomý, připravuje na listopad pro žáky Základní katolické školy projekt nazvaný „Nevidomí nebo slepí lidé – já a všichni ostatní – co víme a nevíme o životě nevidomých, co děláme a neděláme pro jejich integraci“.

Za SONS Olga Valentová

Webové stránky Karmelitánského nakladatelství

Praha: Nové webové stránky Karmelitánského nakladatelství (KN) na adrese www.karmelitanske-nakladatelství.cz uvedl 12. 10. do provozu jejich tvůrce – správce webu Pastoračního střediska pražského arcibiskupství (www.vira.cz) – Mgr. Ignác Mucha spolu s ředitelem marketingu a reklamy KN Pavlem Lukešem. Ojedinelým českým projektem na stránkách KN je bezplatné vyhledávání v Encyklopedii náboženství. Na této internetové adrese zájemci dále najdou katalog knih, které jsou právě na skladě, adresy "kamených" prodejen, čtenářský koutek s nabídkou vybraných textů a on-line prodejnu. Oficiálnímu spuštění stránek KN předcházela v prostorách Pastoračního střediska u sv. Vojtěcha v Praze 6 bohoslužba za "nový světadíl Internet". P. Aleš Opatrný, který bohoslužbu vedl, ocenil přínos internetu pro rozšíření informovanosti i mimo velká města nebo církevní centra.

Do Mariazell na kolech

Jako každým rokem, tak i letos se konala akce „putování na kolech“. V rumburské farnosti se tento nápad zrodil již před pěti lety. S otcem Oldřichem jsme už projezdili celou Českou republiku, Slovensko a letos jsme si dali za cíl Rakousko. Před „startem“ předchází poctivá příprava, která obnáší obstarání noclehů, sestavení jídelníčku, zajištění doprovodného vozidla a dobrou fyzickou přípravu. Parta pak vyrazí na cestu. Letos se nás sešlo šest

nadšenců. Cesta vedla z Rumburku přes Prahu, České Budějovice, Linz až do Vídně. Vše začalo velmi dobře. Hned první den jsme si trochu zajeli asi o třicet kilometrů. Třetí den jsme byli už v rakouském městě Linz.

Ubytování bylo ve všech případech na jedničku. Spali jsme většinou ve farnostech, kde nás vždy vřele přivítali. Následující den jsme měli před sebou nejdelší kus cesty: Linz–Wien. Naše tachometry ten den ukazovaly ujetých 185 km. V hlavním městě jsme si dali pauzu a šli jsme si prohlédnout centrum Vídně. Pavel Tichý řídil doprovodné vozidlo a

dělal nám také profesionálního průvodce. Užili jsme si města ažaž, nejenže jsme stačili navštívit všechny významné památky, Stephansdom, Parlament, Hofburg,

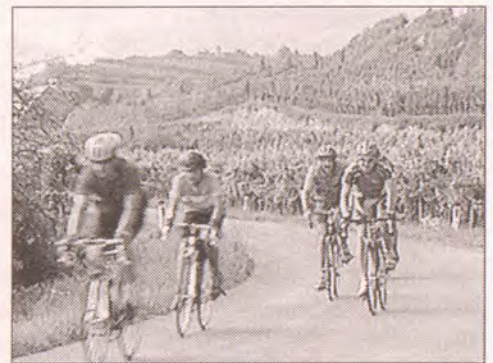
Schönbrunn, Hundertwasserhaus, ale stačili jsme i uvíznout v dopravní zácpě.

Po dnu „odpočinku“ jsme se vydali do nejznámějšího rakouského poutního města Mariazell.

Zde jsme spali v penzionu u místních řádových sester. Ráno jsme si zašli na česko-německou mši, kterou sloužil rodák z Čech a velmi se podívoval, jakže jsme se to do Mariazell dostali.

Posílení jsme vyjeli do místních kopců. Byly zde lahůdky v podobě 22 % stoupání po 2,5 km. Ale naštěstí platí pravidlo „co vyjedeš, to taky sjedeš“ – a taky, že jsme si to pořádně užili. Počasí nám přálo až moc a teplota vystoupila na nesnesitelných 35 °C.

Etapu pokračovala směrem k městu Strážnice, kde byl náš poslední nocleh. Během naše-

ho devítidenního putování, kdy jsme ujeli 1000 km, nenastaly větší komplikace než dvě pichlé duše.

Touto cestou bych chtěl poděkovat všem, kteří nás podpořili, i německé farnosti Leutersdorf, která nám zapůjčila doprovodné vozidlo. Také patří dík organizátorům akce Oldřichu Macíkovi a Pavlovi Tichému, kteří zajišťovali veškeré kontakty v zahraničí.

Robert Jára

Přečtěte si...

Malcolm, Lambert: Středověká hereze, Argo 2000, 390 Kč

Rozsáhlá monografie předního anglického badatele sleduje vznik heretického hnutí ve středověké křesťanské Evropě. Stěžejní část knihy představuje analýza rozvoje valdenství a katarství. Druhá polovina knihy je věnována rozboru nejvýznamnějších pozdně středověkých heretických hnutí.

Skalický, Karel: Zápasy o zítřek aneb Quo vadis Ecclesia, Ježek 2000, 169 Kč

Práce profesora teologické fakulty Jihočeské university s doslovem profesora Vrány se mimo jiné zabývá osudy katolické církve v ČR v letech 1918 až 1988, minulostí a budoucností evropské civilizace, úvahami a postřehy k osobě papeže Jana Pavla II. a dalšími tématy.

Aumann, Jordan: Křesťanská spiritualita v katolické tradici, Karolinum 2000, 150 Kč

Je to vlastně stručný přehled vývoje a adaptace křesťanské spirituality v průběhu staletí, se zvláštním důrazem na duchovní nauku význačných osobností. Je to vlastně určitý doplněk nedávno vyšlého Slovníku spirituality.

Hošek, Radislav: Aurelius Augustinus, Vyšehrad 2000, 298 Kč

Knihy má podtitul Říman, člověk, světec a je vlastně ta-

kovým seznámením čtenářů s postavou církevního otce Augustina. Po zasvěceném úvodě jsou uvedena některá Augustinova díla, jako např. O dobru manželství, O svobodném rozhodování, Žalm proti donatovcům aj.

Raban, Miloš: Sněm české katolické církve, Vyšehrad 2000, 156 Kč

Naše církev už v době totality zavedla v kostelích oltáře čelem k lidu, neobrátila se však čelem ke společnosti a nebylo jí dovoleno uspořádat své společenství. Nyní je však nejen možné, ale i nutné uspořádat, jednat a žít společenství církve v duchu 2. Vatikána. Naši biskupové proto zahájili sněmovní proces, jehož vyvrcholem bude plenární sněm české katolické církve. Tato publikace, jejíž autor je sekretářem přípravné komise tohoto sněmu, chce podnitit zájem o synodní život naší církve a její sněmovní proces.

Enchiridion odpustků, MCM 2000, 90 Kč

Seznam odpustkových modliteb a skutků vhodný nejen pro kněze a řeholníky, ale i pro každodenní potřebu věřících.

Apophtegmata I, Benediktini Břevnov 2000, 140 Kč

Tato kniha je sbírkou kratších a delších výroků a příběhů Otců pouště. Dochovaly se dva druhy sbírek: alfabatická a systematická. Ta první obsahuje kapitoly nazvané podle jed-

notlivých světců a je seřazena podle řecké abecedy; druhá se pokouší o určité tematické uspořádání látky.

Mikulec, Jiří: Barokní náboženská bratrstva, NLN 2000, 99 Kč

Náboženská bratrstva byla sdružení věřících, která se zaměřovala na nějaký kult: Kristův, mariánský či nějakého světce. Měla pevnou organizační strukturu a často byla obdařena různými odpustky. Účast v nich byla dobrovolná; členové měli určité povinnosti, současně však i určitá privilegia. Kniha je vymezena léty 1620 až 1783 a přináší zajímavý pohled na náboženský život v Čechách tehdejší doby.

Powell, John: Naplno člověkem, Cesta 2000, 79 Kč

Autor vychází z myšlenky, že veškerá změna kvality lidského života musí vyrůst ze změny jeho osobního vnímání, ze změny vize reality. Jako ilustraci možno použít veršik: „Dva muži skrze věžeňské mříže hledí, jeden bláto, druhý hvězdy vidí.“

Ambros, Pavel: O modlitbě – Denní modlitba církve na Východě a na Západě, Refugium 2000, 98 Kč

Těm, kdo se modlí Denní modlitbu církve, chce tato kniha napomoci k lepšímu porozumění a prohloubení praxe této modlitby.

Špidlík, Tomáš: My v Trojici, Refugium 2000, 139 Kč

Tato kniha nemluví o Bohu, mluví v Bohu. Nerokuje o tajemství, uvádí do tajemství. Vede nás s duchovní moudrostí za ruku skrze Písmo svaté, texty Otců a velkých učitelů víry. Je to vlastně doplněk knih, které vyšly v minulých letech: Znáš Krista?, Znáš Ducha svatého? a Znáš Boha Otce?

Fitzmeyer, Joseph A.: Co říká Nový zákon o Kristu, Karmel 2000, 159 Kč

Autor ve své knize předkládá čtenáři výsledek svého bádání o Ježíšovi formou odpovědí na 25 otázek, přičemž by odpověď na každou zde uvedenou otázku vydala na několik svazků. Kniha je napsána tak přehledně a srozumitelně, že může uspokojit jak odborníka, tak i zvědavého čtenáře.

Auclairová, Marcelle: Životopis Terezie z Avilly, Karmel 2000, 295 Kč

Tato kniha se čte jako dobrodružný román – život této svěřice vlastně takovým velkým dobrodružstvím byl.

Blaquiérová, Georgette: Odvaha žít lásku, Karmel 2000, 135 Kč

Kniha má podtitul: O křesťanském manželství jako místu uskutečňování Boží lásky a naznačuje duchovní linii pro manželský život. Popisuje jasným stylem a prostými slovy krásu, velikost a originalitu křesťanského manželství a předkládá jeho různé stránky.

Augustyn, Józef: Celibát, Karmel 2000, 210 Kč

Oproti dvěma knihám na toto téma, o nichž jsme psali posledně, splňuje tato práce polského jezuitu požadavky solidní pomůcky při výchově k celibátu. Zprostředkovává totiž o něm důkladné znalosti, probouzí úctu a lásku k němu a dává cenné rady, jak ho prožívat.

De Saint Exupéry, Antoine: Inspirace, Nové Město 2000, 85 Kč

Další svazek Myšlenek významných osobností, věnovaný tentokrát francouzskému spisovateli Antoine de Saint-Exupérymu.

-mela-

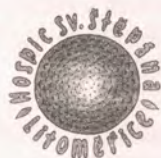
Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

30. září proběhlo v Litoměřicích výběrové řízení na zdravotnické pracovníky do hospice sv. Štěpána. Zájem byl veliký. Zúčastnilo se 36 lidí a převážná většina z nich byli lidé opravdu kvalitní, pro tuto práci profesně i osobnostně připravení.

Hospic sv. Štěpána

Od ledna tedy máme dobře personálně zajištěn provoz na prvním hospicovém oddělení. Druhé oddělení se bude z provozních důvodů otevírat později – nejspíše od března – a tady jsou ještě některá místa volná. Máme z budoucích spolupracovníků velkou radost a děkujeme za ně, že jsou připraveni pro tuto práci. Prosíme však také o modlitbu.

I když bych asi neměla prozrazovat otázky vstupního psychologického testu, nedá mi to, abych se s Vámi nepodělila alespoň o jednu. Velice se mi totiž líbila odpověď od budoucí jednadvacetileté kolegyně. Na otázku „Co je to smrt?“ odpověděla: „V kročení do pravdy“.

V týdnu od 6. do 10. listopadu 2000 proběhne ve čtyřech městech naší diecéze cyklus přednášek, které pořádá naše sdružení ve spolupráci s Českou lékařskou komorou. Promluví MUDr. Marie Svatošová na téma „Indikace a specifika hospicové péče“ a MUDr. Ondřej Sláma na téma „Bolest a další symptomy v paliativní medicíně“. Srdečně zveme všechny lékaře 6. 11. ve 14.00 do Městské nemocnice v Litoměřicích, 7. 11. ve 14.00 do Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, 8. 11. v 17.00 do Chomutova – restaurace U Kohouta, a 9. 11. v 17.00 do NsP v České Lípě.

V tomto dušičkovém čase, kdy zvláště vzpomínáme na všechny věrné zemřelé, mi na mysli vyvstává mnoho hospicových pacientů, kteří by se jen stěží dali – měřeno lidskými měřítky – počítat mezi „věrné“ a nemají nikoho blízkého, kdo by se za ně pomodlil. V hospici nám každý den připomíná KNIHA ŽIVÝCH ty, kteří odešli tento den před rokem, dvěma, ... A vzpomínáme na ně na všechny v modlitbě v den jejich „vkročení do pravdy“. Myslím, že právě ti „nevěrní“ potřebují mnohem víc naší modlitbu a podporu a tak vás o ni prosím. Přeji Vám krásný listopad!

Monika Smolková

Jubilejní rok U obrázku v Ruprechticích

Už třetí rok se s radostí scházíme na bohoslužbách v kostele Matky Boží U Obrázku na samém úpatí Jizerských hor. Letošní jubilejní rok byl zejména pilný. Poutníci se tu sešli celkem desetkrát.

Otec arciděkan Opletal svěřil organizaci mladému br. Michalu Olekšákovi, z něhož se stal pilný, obětavý a svědomitý „manažer“, takže všechno bylo zajištěno k spokojenosti jak pozvaných kněží

i poutníků, tak také otce arciděkana, který je o všem dění podrobně informován.

Letos vyslyšeli volání z rodného Liberce frýdlantský děkan Oldřich Kolář, Jiří Voleský z Chomutova, dominikán z Plzně Prokop Jan Bahník, přijel Werner Horák z Loun s farníky a s dětským sborem. O hlavní mariánské pouti jsme oslavovali Matku Boží s naším otcem biskupem Josefem Kouklem, který hýřil humorem a svým veselým kázáním vytvořil radostnou atmosféru. Bohoslužbu slova s kázáním pro mládež tu vykonal vřavský jáhen Václav Vaněk. Byla to srdečná setkání s vrstevníky, spolužáky, známými. Návštěvníci poutě byli osloveni nejen Slovem a Eucharistií, ale i vřelými mariánskými kázáními, v nichž jsme sly-

šeli i vzpomínky na duchovní bohatství, které kdysi tajněji vyzařovalo z živé farnosti.

Český rozhlas od Obrázku dokonce vysílal své pravidelné Nedělní bohoslužby. Tenkrát sloužil řeckokatolickou poutní liturgií místní děkan P. Ivan Semoytuk. K Obrázku také zavítal náš generální vikář mons. Karel Havelka. Při mši sv. jsme mysleli na P. Jindřicha Gajzlera, děkana v Jablonném v P., který pro nemoc musel odřící účast na poutním společenství. Krátce na to se setkal se svým

Pánem, jemuž vzorně sloužil.

Počasí poutím přálo. Slunce se na nás usmívalo i v červnový čtvrtek, když všechny liberecké farnosti společně oslavily u čtyřech oltářů rozestavených v areálu kolem kostela Slavnost Těla a Krve Páně s mohutným zpívajícím procesím a s účastí všech libereckých kněží a jáhnů. Vzniklo tu velké SPOLEČENSTVÍ lásky a víry v eucharistické tajemství.

Vystřídalo se tu několik sborů. O lounském jsme se už zmínili. K okrase bohoslužby přispěl samozřejmě liberecký Chrámový sbor u sv. Antonína Velikého, mohli jsme zde přivítat také pilný Chrámový sbor z Hrádku nad Nisou a rytmickou scholu od tří Antonínů. O varhanní službu se vždycky postaral obětavý Jaroslav Patocka, nadšený budovatel obnovy poutního kostelíka.

Kostel je obdarováván a vzniká tak jeho inventář. P. Kolář posvětil nové liturgické náčiní, kalich a paténu, P. Voleský věnoval a posvětil dva nové ornáty. Mnozí dárčí se postarali o ozvučení kostela a pohlednice. Hodné ženy nikdy nezapomenou na poutní koláče a ovoce. Kostel U Obrázku má dokonce své internetové stránky www.hyperlink.cz/obrazek.

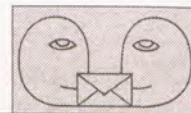
Bratr Olekšák si vybral spolupracovníky, kteří mu rádi vypomohou. Vždy jde o svobodnou oslavu Pána a jeho Matky. Zaplať všem Bůh! Kdo by chtěl nějak pomoci, může se přihlásit. S pomocí Boží chceme stále budovat a oživovat naše poutní místo.

Ještě něco budiž na závěr připomenuto. Účast na poutních bohoslužbách je mimořádná a jaksi „navíc“. O nedělním dopoledni jsme se pozdravili na mši sv. ve svém farním kostele, a odpoledne se znovu setkáváme, děkujeme, prosíme a oslavujeme Pána u Matky Boží U Obrázku.

V. R.

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

Poutě – mají smysl ?

V sobotu 7. října se na Květnově, poutním místě krušnohorského vikariátu, konala celovikariátní závěrečná pouť. Na první pohled bylo vše krásné jako obvykle: konec poutní sezóny v sobotu nejbližší svátku Panny Marie Růžencové – na parkovišti i přes nepřízeň počasí tři autobusy a desítka aut, spatřit bylo možno i pěší poutníky. Předě mší svatou růženec na růžencových schodech, kostel plný, kolem oltáře sedm kněží a obvyklý počet ministrantů, vonělo kadidlo a z kůru zněla hudba.

Smutná však byla podívaná na věkovou strukturu Božího lidu. Vždyť střední generace by se dala spočítat na prstech rukou a k sečení mladých by nám bývala stačila ruka jedna! Stává se zřejmě skutečností to, co analyzovali katoličtí intelektuálové už na přelomu 19. a 20. století – že lidé přestávají ctít tradici společných a společenských aktivit a raději se uzavírají ve svém vztahu

k Bohu do sebe. Před individualistickou etikou varuje konstituce *Gaudium et spes* (Radost a naděje), schválená na II. vatikánském koncilu 7. prosince 1965.

Chce se mi věřit, že v tomto problému nevězí neúcta k „Prostřednici všech milostí“ Panně Marii. K té, kterou „*katolická církev, poučena Duchem svatým, uctívá se synovskou láskou jako svou nejmilovanější matku*“ (Encyklika *Lumen gentium*, do češtiny překládaná jako *Světlo národů* – článek 53). „*Když je oslavována a uctívána, volá věřící k svému Synu a k jeho oběti i k lásce k Otcí*“ (*Lumen gentium* – čl. 65). Druhý koncil ve Vatikánu doslova vybízí věřící k úctě Bohorodičky, **především k úctě liturgické**, a k tomu, aby si vážili mariánských modliteb a pobožností, které učitelský úřad církve během staletí doporučoval. Jak si však takových pobožností váží katolík, který jejich existenci zcela ignoruje? A to nepočítám ignorování milosti získání plnomocných odpustků v rámci plodů Jubilea!

Skutečným důvodem je u některých z nás moderní nemoc pohodlnosti, kdy nejsme ochotni vyměnit jednoduché za složitější. Raději zůstáváme doma a na mši svatou chodíme jen v neděli a zasvěcené svátky, kdy je to povinné. Tato neochota k oběti (není to vlastně ani oběť za druhé, ale pouze za sebe – vše, co zde na zemi děláme, se nám jednou sečte) je tak trochu odrazem chování celé dnešní církve. Relativizující postoje k povinnostem se přenáší i do dalších společenských vazeb (rodina, zaměstnání) a narušují strukturu vytvářenou po mnohá staletí.

Zabraňme, prosím, této destrukci vedoucí k mravnímu nihilismu, přestaňme poslouchat ony moderní teology hlásající učení individualismu a světového postoje modernismu a respektujme věroučné a pastorální konstituce II. vatikánského koncilu, konstituce podepsané Svatým otcem Pavlem VI. Velmi tak pomůžeme svému životu s Bohem, v Bohu a pro Boha.

Jan Šobán

Alberto

V dnešní době vůbec není zvláštností potkávat jinobarevného spoluobčana, ať žlutého, hnědého nebo černého. Snad jenom rudokožec by nás trochu zaujal. Ale v menším městě, jako jsou Lovosice, setkání s krásným, opravdu černým černochem není příliš časté. Již delší dobu jsme ho však potkávali v ulicích našeho města. Za šera nebo ve tmě byla jeho identifikace obtížná a jen bílé botasky nebo světlá část oděvu prozradila jeho přítomnost. Ještě více nezvyklé bylo setkávat se s ním v kostele při bohoslužbách nebo u stolu Páně. To byl již pádný důvod seznámit se s ním.

Jmenuje se Alberto, narodil se v roce 1964 v severní části Angoly. Pochází z chudé, ale velmi početné rodiny, o které nemá již žádné zprávy. Do Československa se dostal v roce 1987 ještě s asi padesáti mladými lidmi z Afriky. V té době mu bylo 23 roků. V Ostravě vystudoval

střední školu, po maturitě prošel několika zaměstnáními, až se nakonec dostal do Lovosic.

Pochází sice z chudé rodiny, ale z rodiny bohaté vírou v Boha. Ve své rodině získal pevné náboženské základy, které s ním jdou životem dál. Neměl to jistě po příchodu do naší republiky v minulém režimu jednoduché. Přišel z Angoly a čekalo se od něho komunistické smýšlení, tím spíše, že mu bylo umožněno studium. A on místo toho měl hluboce zakotvenou víru, chodil do kostela a

chodil ke svátostem, přičemž jeho tmavá barva pleti mu neumožňovala anonymitu.

Po příchodu do Lovosic upoutal pozornost farníků a samozřejmě i duchovního správce. Alberto začal vypomáhat ve farnosti a také ministrovat. Černý dospělý ministrant v houfu menších i větších kluků a děvčat, to je něco, čím se nemůže asi pochlubit žádná farnost v naší diecézi. Pokud pomíneme duchovní krásu ministrantské služby, je třeba konstatovat, že to našemu Albertovi v bílém rouchu u oltáře nesmírně sluší. Nyní studuje v Liberci, ale práce pastoračního asistenta, případně studium bohosloví možná budou také připadat v úvahu. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné.

Zamýšlíme se a klademe si v souvislosti s Albertem a jeho životní cestou otázku: Kdo a kdy

přinesl víru v Boha až do daleké Angoly? Misionář, který tam zapálil pochoděň křesťanství a zasel semeno katolicismu, jistě netušil – a ani by si netroufal pomyslet, že plod jeho námahy se dostane až do Evropy, do České republiky, do litoměřické diecéze a dál do malého města Lovosic, a tam bude pokračovat v jeho misionářské činnosti. Při těchto úvahách musíme přijít k závěru, že podpora misí není nic vzdáleného, naopak někdy vlastně podpoříme i sami sebe. Kdo může vědět, kolik takových Albertů bude ještě působit v našich zemích!

M. V.

PTP PTP PTP PTP

Vzpomínky na slavnou zbraň naší lidové armády

Jestli nezůstalo v pozůstalosti P. Helikara něco z dalších jeho vzpomínek na anabázi života mužské části národa, kterou "Strana" krásně kádrově označila za nespolehlivé, měl bych také pár vzpomínek. Bylo by škoda, aby tato část dějin, kdy Bůh přes ateisty „vědecky“ třífibil kvalitu národa, zapadla.

Mám jeden krásný důkaz, jak se osvědčilo netajit se svými náboženskými názory. V roce 1951 jsem narukoval do Školy pro důstojníky lékaře do Hradce Králové. Na pokoji jsem le-

žel zrovna vedle kolegy lékaře, který byl předsedou útvarové organizace strany, vypadal však charakterní, nebyl prospěchářem. Otevřeně jsme si každý pověděli o svých názorech a postojích k současnému dění, a protože po měsíci vojenského výcviku byly prověrky, řekl jsem mu, že je mně jasné, že těmi prověrkami neprojdou. On mně však tvrdil, že podle toho, jak mé názory poznal, prověřen budu a důstojníkem se stanu.

Při prověrce jsem dostal hned první otázku: Proč si mys-

lím, že nemohu být důstojníkem čsl. armády. Bylo mně tedy jasné, odkud ta otázka pramení. Bez obalu jsem odpověděl, že podle polního řádu, který jsem si přečetl, musí důstojník v mužstvu burcovat nenávisť proti nepříteli. Jak já jako křesťan mám burcovat nenávisť, když musím naopak hlásat lásku k nepříteli. To komisi stačilo a hned jsem byl s dalšími 60 lékaři a magistry převeden mezi nespolehlivé – k PTP. A tak jsem celou svou vojnu musel prodělat jako obyčejný

vojín, ani na svobodníka jsem to nedotáhl a ke „svému velkému zármutku“ jsem se nestal důstojníkem, kdežto ostatní kolegové, kteří při prověrce mlčeli nebo papouškovali fráze, důstojníky byli.

MUDr. Ladislav Kubiček
dokončení přístě

Liberecká charita otevřela Domov pro matky s dětmi v tísní

Charitní domov pro matky s dětmi v tísní v objektu bývalého kapucínského kláštera v Liberci byl o slavnosti Všech svatých 1. 11. uveden do zkušebního provozu. Při této příležitosti domov požehnal litoměřický biskup Josef Koukl.

V budově bývalého kláštera sídlila až do letošních prázdnin mateřská škola. Objekt byl farní Charitě předán 1. srpna letošního roku. Drtivou většinu úprav odpracovali pracovníci domova svépomocí. Vybavení domova nábytkem a lůžkovinami bylo pořízeno většinou z darů. Objekt Charitě pronajalo římskokatolické arciděkanství za symbolický nájem jednu korunu denně.

V Liberci působí od roku 1998 jako ředitel Farní charity pan Petr Kubiš. Poprosil jsem ho o rozhovor:

Již na samém začátku mého působení ve Farní charitě jsme se snažili zajistit nemoovitost pro vybudování Charitního domova pro matky s dětmi v tísní. V okrese Liberec chyběla a stále chybí kapacita cca 40 míst v takovémto zařízení. Po jednání na liberecké radnici vznikla velmi reálná šan-

ce otevřít nový Domov, a to v polovině roku 2000 v budově bývalého kapucínského kláštera v sousedství kostela Sv. Máří Magdalény. Jak sami dnes můžete vidět, Domov je otevřen a již slouží svým účelům, protože již 24. října jsme ubytovali první maminku.

Co je účelem Charitního domova?

Poskytnout přechodné ubytování, poradenství, sociální a výchovné služby osamělým matkám s dětmi nebo těhotným ženám, které se ocitly v *mimořádně náročné či krizové situaci, kterou nemohou či neumějí samy řešit*. Klientkami jsou ženy ovdovělé, rozvedené nebo neprovdané, ale i ženy, jejichž manžel je například dlouhodobě hospitalizován, je ve vyšetřovací vazbě, ve výkonu trestu, nebo opustil rodinu, přičemž manželství formálně trvá. Dále jde o mladší ženy, které otěhotněly, touží si dítě ponechat, ale jejich rodina nebo partner je odmítá s dítětem přijmout a nutí je k interrupci.

Na jak dlouhou dobu zde mohou být ubytovány?

Ubytování se klientkám poskytuje maximálně na dobu dvanácti měsíců, přičemž během pobytu je klientka povinna hledat si vhodné trvalé ubytování. V tomto jí pomáhají i pracovníci Charitního domova.

Jaká je kapacita?

Domov by měl sloužit pro celý liberecký okres a měl by spolupracovat s Referátem sociálních věcí OÚ. Kapacita domova by měla postupně dosáhnout osmi až deseti samostatných bytových jednotek, nyní máme prozatím pět pokojů.

Jaké je finanční zajištění?

Pro rok 2000 byla poskytnuta neinvestiční dotace MPSV ze státního rozpočtu ČR na provoz a mzdy ve výši 47 % předpokládaných nákladů. Další částkou by se měly podílet samotné klientky, a to běžnou úhradou ubytování a nákladů s tím spojených (elektrický proud, voda, topení...)

Na potřebné stavební úpravy nebyla investiční dotace poskytnuta vůbec a velmi pravděpodobně nebude ministerstvem poskytnuta ani v roce 2001. Na příští rok je rozpočet cca 1,5 mil. Kč na provoz Domova a z MPSV dostaneme asi maximálně 30 %.

A právě proto bychom Vás chtěli požádat, kdo budete moci, o vaši finanční podporu a modlitbu. Případné dary, prosíme, zasílejte na účet Farní charity v Liberci: ČSOB, a.s., č. ú. 905883733/0300 a nebo přímo na Charitní domov, Jungmannova ulice č. 333/23, LIBEREC 1, 460 01.

Michal Oleksák, Liberec

Doksanský klášter sester premonstrátek

1144 – založen

1782 – zrušen

1998 – obnoven

...je místem, kde v současné době obnovujeme život modlitby a práce, Boží oslavy a snahy k užitku Církve a potřebných bratří a sester.

Navazujeme na dávnou tradici života našich sester podle spirituality svatého Norberta, ve které je středem Ježíš v Eucharistii, Boží chvála v liturgii a kontemplativní styl každodenního života ve společenství.

Na přímluvu sv. Norberta, patrona nastávajících maminek, se modlíme na jejich úmysly, zvláště za ochranu a šťastné narození počatého života, za ohrožené matky a jejich děti i za Boží požehnání v dítěti pro neplodná manželství.

Přestože větší část dne věnujeme společné a soukromé modlitbě, snažíme se být prospěšné i svou prací, a tak se mimo jiné

věnujeme i šití liturgických rouch.

Zatím žijeme ve farní budově, protože klášterní zázemí se musí od základů

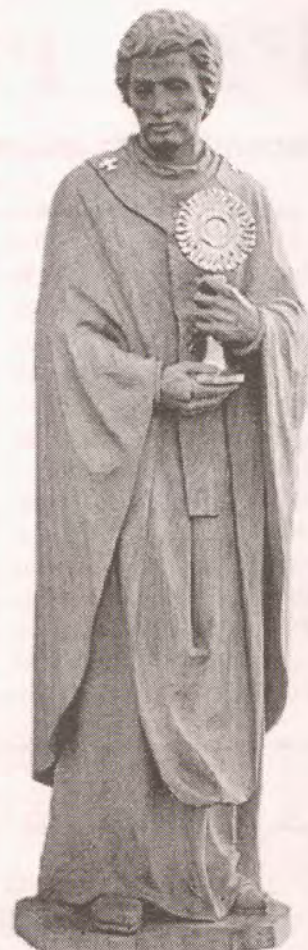
zrekonstruovat. Po zrušení Josefem II. bylo totiž používáno k zemědělským účelům a nyní bylo odkoupeno od státu. Oprava je velice nákladná, ale věříme v další Boží pomoc a otevřenost lidských srdcí. Díky této pomoci máme již hotovou novou střechu, statické zajištění a přípoj-

ky sítí. Nyní mohou práce pokračovat uvnitř budovy.

Z celého srdce děkujeme Vám všem, kteří jste nám doposud duchovně i hmot-

ně pomáhali a zároveň Vás chceme poprosit o další podporu tohoto díla. Na všechny naše dobrodince pamatujeme v modlitbě a samozřejmě se rády připojíme k prosbě na Vaše úmysly.

Vděčné sestry premonstrátky

Nahoře: svatý Norbert
Uprostřed a dole: klášter v Doksanech během rekonstrukce
Vlevo: krejčovská dílna, kde sestry šijí liturgická roucha

Adresa: Klášter sester premonstrátek, 411 82 Doksany 1 tel., fax: 0411/861197
Konto: KB – Roudnice n. L., 2079120257/0100
(Můžeme zaslat naši složenku i potvrzení pro odpis z daňového základu)

